

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τα Χριστούγεννα είναι η ημέρα κατά την οποία εορτάζουμε την κατά σάρκα γέννηση του Υιού του Θεού εκ της Υπεραγίας Θεοτόκου στο σπήλαιο της Βηθλεέμ. Το μέγα αυτό μυστήριο της σαρκώσεως του Θεού είναι και η ουσία και ο πυρήνας του Χριστιανισμού. Αν λοιπόν ο Χριστιανισμός στην ουσία του ταυτίζεται με τη σάρκωση του Θεού τότε δικαίως τα Χριστούγεννα ονομάζονται από τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο ως «Μητρόπολιν πασών των εορτών». Εορτάζουμε άραγε τη μητρόπολη αυτή των εορτών και «το σημαντικότερο γεγονός όλων των εποχών και όλων των αιώνων» (π. Αθανάσιος Γιέβτιτς, Σεβ. Επίσκοπος πρ. Ζαχουμίου καί Ερζεγοβίνης), όπως της αξίζει ή μήπως έχουμε ξεχάσει το νόημά της;

Συνεχίζουμε την ξενόφερτη παράδοση για ένα ευτραφή, κατακόκκινο άγιο Βασίλη που καμία σχέση δεν έχει με τον ασκητή Αρχιεπίσκοπο Καισαρείας Καππαδοκίας και ουρανοφάντωρα Άγιο Βασίλειο ή διασκεδάζουμε με προεόρτια φαγοπότια και ολονύκτιες διασκεδάσεις, ακόμα και την παραμονή της εορτής στα περιζήτητα ρεβεγιόν; Δυστυχώς, οι περισσότεροι από μας πιστεύουμε ότι εκπληρώνουμε τη θρησκευτική μας υποχρέωση παρευρισκόμενοι στην πρωινή Θεία Λειτουργία των Χριστουγέννων...

Πώς πρέπει λοιπόν να προσεγγίσουμε τη μεγάλη αυτή εορτή; Το ακόλουθο απόσπασμα από το βιβλίο του Αρχιμανδρίτου Ηλία Μαστρογιαννόπουλου, «Μαθητεία στην καινούργια ζωή» (Αθήνα, 1995) μας δίνει την σωστή προοπτική των Χριστουγέννων αλλά και της ζωής μας ως Χριστιανούς.

«Ο Χριστιανισμός, όπως πρωτοπαρουσιάστηκε και στις πραγματικές του ρίζες, είναι ένα πράγμα ταπεινό, αφανές, ήρεμο, που πρέπει να ψάξεις να το βρεις. Όπως ένα σπήλαιο, που είναι στην πλαγιά κάποιου βουνού, θέλει ανίχνευση, ειδικό ανιχνευτή να προσπελάσει το δρομίσκο, που οδηγεί προς αυτό. Δεν κάνει θόρυβο από μακριά ένα σπήλαιο. Είναι ένα αφανές πράγμα. Θέλει κόπο και μόχθο για να πλησιάσεις και άμα φτάσεις κοντά, πρέπει να σκύψεις να μπεις μέσα.

Είναι κάτι που δεν ελκύει, τουλάχιστον εξωτερικά, ο γνήσιος Χριστιανισμός, όπως μας τον αποκαλύπτει το Ιερό Ευαγγέλιο. Μη κοιτάτε μεταγενεστέρως που έγιναν και λαμπρά οικοδομήματα του Χριστιανισμού, που έχουν και πολυτέλεια και τέχνη: αλλά η ουσία του είναι η απλότητα των Ποιμένων. Είναι η απλότητα ενός κλαυθυρίζοντος βρέφους. Είναι η πτώχεια μέσα στο αχούρι ενός στάβλου, μια απίστευτη και συγκλονιστική πτώχεια και αφάνεια, η οποία λες και είναι επίτηδες για να μην ελκύει, να μην εντυπωσιάζει. Θέλει ειδική προσέγγιση, ειδική προσπέλαση, δεν σου επιβάλλεται με σπουδαίες ρεκλάμες, με θριαμβολογίες, αλλά εάν το θέλεις, εάν το θέλει η καρδιά σου, θα μπεις μέσα...[...] Και για να μπει κανείς μέσα σ' αυτό το Σπήλαιο, απεκδυόμενος κάθε τι το δευτερεύον και ανάξιο λόγου, πρέπει να δει την ουσία. Ποια είναι η ουσία; Ο Θεός σαρκούται. Αυτό είναι η βάση του Χριστιανισμού, το κεντρικό νόημα, «ο Θεός έγινε άνθρωπος, ίνα ημείς θεοποιηθώμεν».

Μέσα λοιπόν εκεί, όταν κανείς αποφασίσει και κατορθώσει να προσπελάσει αυτή τη μυστική και αφανή οδό, που την κρύβουν πολλοί θάμνοι, θα δει το μυστήριο το κρυμμένο, όπως λέει ο θείος Παύλος «από των αιώνων και από των γενεών» (Προς Κολασσαείς, α' 26).»

Ας προσεγγίσουμε λοιπόν αγαπητοί μου αδελφοί αυτά τα Χριστούγεννα με ανδρεία καρδιά, με νηστεία, προσευχή και μετάνοια, για να μας αξιώσει ο Θεός να καταλάβουμε έστω και αμυδρά την αγάπη Του για μας. Ίσως τότε μπορέσουμε να εορτάσουμε αληθινά την γέννηση του Θεανθρώπου στις καρδιές μας, αμήν!

Απολυτίκιο. Ήχος δ'.

**Η Γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών,
ανέτειλε τω κόσμω, το φως το της γνώσεως·
εν αυτή γαρ οι τοις άστροις λατρεύοντες,
υπό αστέρος εδιδάσκοντο,
σε προσκυνείν, τον Ήλιον της δικαιοσύνης,
και σε γινώσκειν εξ ύψους ανατολήν. Κύριε δόξα σοι.**

Πρεσβύτερος Ευστάθιος Σαββίδης
Πηγή: Μηνιαίο Περιοδικό "Ο ΤΗΡΩΝ" μηνός Δεκέμβριος, έτος 2007